ALS EEN BOOM

Ja, opletten nu! Zijn jullie er klaar voor? klinkt het luid en duidelijk. Onderaan mijn rechtervoet staat een groepje werklui. In koor wordt er bevestigend geroepen: jaaaaa! Ongeloof controleert nog even het touw om de enkel en geeft dan het sein om te trekken. Let op hè, bij drie trekken jullie. 1,2,3 trekken. Harder!! Maar de werklui die met man en macht aan het touw trekken, voelen geen beweging. Hoe hard ze ook trekken, de voet blijft precies op dezelfde plaats. Ongeloof moppert en klaagt. Hoe kan dit nou? Hoe is dit nu mogelijk? Hier snap ik helemaal niets van. De werklui kijken Ongeloof verwachtingsvol aan. Wat nu? Ongeloof weet dat ze iets van hem verwachten. In zijn hoofd schieten allerlei gedachten razendsnel door zijn hoofd. Dan klaart zijn gezicht op en buldert hij van het lachen. Natuurlijk, stom zeg. Hoe had hij dat nu kunnen vergeten? Ze moeten bij de linkervoet zijn. Daar verschuilen angst, wanhoop, verdriet, onzekerheid zich. Die voet krijgt hij wel om! De werklui kijken hem inmiddels verbaasd aan. Wat is er met hem aan de hand? Waarom staat hij zo hard te lachen? Kom, kom hierheen. Ongeloof gebaart druk naar de kant waar ze naartoe moeten. We moeten bij de linkervoet zijn. Die krijgen we wel omver. De werklui pakken het dikke touw beet en lopen naar de linkervoet. Daar aangekomen binden ze het touw om de linkerenkel. Zo, dat zit stevig vast. Ongeloof wrijft al in zijn handen en verheugt zich erop dat het nu snel gebeurd zal zijn. Die sukkels van het gevoel weten niet wat hen overkomt. Ik zal wel paniek zaaien, denkt Ongeloof. Met luide stem vraagt hij van alle werklui hun aandacht. Let op nu! Pak allemaal het touw stevig vast en als ik tot drie tel, trekken jullie bij drie tegelijk aan het touw. Afgesproken? Duidelijk? De werklui roepen instemmend. Dan klinkt er luid en duidelijk het tellen van Ongeloof: 1, 2, 3 NU!

Vol goede moed trekken alle werklui zo hard als ze kunnen aan het touw. Maar helaas. Er is geen beweging in de voet te krijgen. Ongeloof ontploft zowat. Wat gebeurt hier? Hij kan er met zijn volle verstand niet bij. De werklui beginnen nu ook door elkaar te schreeuwen. Dit is onmogelijk. Kan niet. Er is meer aan de hand. Dan krijgt Ongeloof een lumineus idee: wacht. Stop! Luister! De werklui kijken hem aan en stoppen met het geschreeuw. Ik heb een ander plan. Dit moet lukken. Verwonderd kijken ze hem aan. Wat nu weer? Hij ziet toch dat er geen beweging in de voet te krijgen is. Maar voordat de werklui kunnen reageren, roept Ongeloof al enkele bevelen. Vooruit, laat het touw maar liggen. Ga schoppen halen. Vlug. We gaan gewoon de grond onder en rondom de voeten weggraven. Je zult zien dat het dan een fluitje van een cent zal zijn. Ongeloof glimt van trots over zijn goede vondst. IJverig graven de werklui rondom de voeten en weldra stuiten ze op iets hards. Wat is dit nu? Nog meer zand wordt weggegraven en dan zien ze opeens dat er wortels onder de voeten groeien. Dikke, stevige wortels. Ongeloof weet niet wat hij ziet. Maar in hemelsnaam, hoe is dit mogelijk? Hij begint er zelfs van te stamelen. Hij gelooft zijn ogen niet. Hier is hij niet tegen opgewassen. Hij roept iedereen bij elkaar en samen verlaten ze het gebied.